

Böhm Karolina: Amerika legelfoglaltabb asszonya

„*Amerika legelfoglaltabb asszonya*” – egyszerűen így jellemezte Anna M. Rosenberget a [Life magazin](#) egy 1952-ben megjelent képriportjában. Budapestről indult, az amerikai Kiválóság Érdemérem első női díjazottja és a Tufts és Columbia egyetemek díszdoktora lett. Anna M. Rosenberg életútja nemcsak különleges sikerei miatt érdekes, hanem igen szemléletes példája a XX. század rohamos társadalmi változásainak. A fiatal bevándorlóból befolyásos politikussá lett nő sok szempontból úttörőnek számított korában: neme, származása és tanulmányi háttere is komoly akadályokat gördített elé. Rosenberg mégis diadalmaskodni tudott a XX. század első felének maszkulin amerikai kormányzati köreiben és az üzleti életben egyaránt.

Ködös kezdetek

Anna Rosenberg életéről politikai jelentőségéhez és sikereihez képest kevés információ maradt fenn. Ez nem a véletlen műve: interjúkban gyakran ellentmondásos válaszokat adott, mikor magánéletéről kérdezték (Collins, 2008), [Elenaor Roosevelt](#)nek, [Franklin D. Roosevelt](#) (röv.:FDR) amerikai elnök feleségének pedig állítólag egyszer azt mondta, „*régen elhatároztam, hogy soha nem írom meg az élettörténetemet, és ebben másoknak sem segítek majd*” (uo.). A fennmaradt és megbízhatónak tartott életrajzi adatok alapján azonban kirajzolódik egy eseménydús gyerekkor képe. Anna M. Rosenberg, születési nevén Léderer M. Anna, saját elbeszélése szerint 1902-ben (Nelson, 2010), édesapja által kitöltött bevándorlási kérelme szerint 1899-ben, Budapesten látta meg a napvilágot (Collins, 2008). Felsőosztálybeli, szekuláris zsidó család gyermeke volt. Apja sikeres bútorgyártóként jelentős vagyont halmozott fel, míg anyja gyerekkönyveket írt és illusztrált („Lederer”, n.d.). Tizenegy éves volt, mikor egy meghiúsult üzlet bedöntötte apja vállalkozását és a család az amerikai emigráció mellett döntött, majd 1917-ben a bevándorlók egyik népszerű célállomására vette az irányt és a New York-i Bronxba költözött. A fiatal lányt itt a [Wadleigh High School](#)ba írátták, amelyet végül nem végzett el. Tanulmányi karrierje itt véget is ért, Anna később sem érettségizett le, egyetemi végzettséget sem szerzett, noha később, 1943-ban, legalább egy kormányzati pozícióra való jelentkezésekor önéletrajzában azt állította, rendelkezik érettségivel (Nelson, 2010).

Baloldalon a fiatal Anna M. Rosenberg, akkoriban még Léderer Annaként Budapesten, nővére mellett.

Bár nem érettségizett le, középiskolai évei közel sem teltek eseménytelenül. Határozott fellépése és az akaratos személyiséggel vegyített kompromisszumkészsége már itt megmutatkozott. Egykori igazgatója így jellemezte: „*hatékony, céltudatos, közösségközpontú, népszerű és anélkül agresszív, hogy ellenszenvet váltana ki.*” (Nelson, 2010). Az iskolaigazgató leírása a felnőtt Rosenbergre is kétségtelenül ráillett. Rosenberg kivételes tárgyalóképessége, amelyre később üzleti és politikai karrierje is épült, itt vívott ki először elismerést, mikor két külön diáktüntetéset végére is sikeresen tett pontot közvetítőként („Hoffman”, n.d.). Később egy a női választójog szükségességéről tartott nyilvános felszólalásra

keltette fel Jim Hagan, Tammany kerület polgármesterének érdeklődését, akinek az 1920-as években ezután több választási kampány lebonyolításában is segített.

Egy karrier kezdete

1917-ben Anna Rosenberg honosítva lett, megkapta az amerikai állampolgárságot, ami lehetővé tette, hogy elkezdje kiépíteni karrierjét. Ambíciói ellenére fiatalon megházasodott. Első férje Julius Rosenberg, egy sikeres szőnyegkereskedő volt. 1919-ben, röviddel azután tartották az esküvőt, hogy a férfi visszatért a frontról a világháborút követően. A párnak az 1924-ben született Thomas J. Rosenberg volt az egyetlen gyermeke, de Anna Rosenberget a gyermekvállalás sem tartotta vissza a munkától.

Anna Rosenberg első férjével, Julius Rosenberggel.

Jim Hagan mellett kezdődő politikai karrierjét kiegészítve Rosenberg 1924-ben tanácsadói vállalkozásba kezdett Rosenberg Associates néven, ahol elsősorban munkaügyi, személyzeti jellegű és szociális kérdésekre fókuszált, amelyeknek hamarosan szakmai körökben is elismert szaktekintélye lett (McGuire, 2015). Egyedülálló módon volt képes képviselni a

nagyvállalati megbízók érdekeit és baráti kapcsolatot ápolni a szakszervezeti vezetőkkel (Nelson, 2004), aminek eredményeképpen számos fontos, befolyásos ügyfélre tett szert. Munkaügyben szerzett tapasztalatainak és kiváló Demokrata Párti kapcsolatainak köszönhetően egyre komolyabb politikai megbízásokat is kapott. 1935-ben [Nathan Strauss](#), akinek két évvel korábban egy kudarcra zárult kampányában segédkezett, az akkoriban megalakult [National Recovery Administration](#) [Nemzeti Újjáépítési Ügynökség] igazgatójaként maga mellé vette. 1936-tól a [Social Security Board](#) [Társadalombiztosítási Tanács] regionális igazgatója, mely pozícióon keresztül a [New Deal](#) beruházásainak és közfoglalkoztatási programjainak a lebonyolításában vett részt („Hoffman”, n.d.). Kinevezéseinek köszönhetően ő lett az első nő az Egyesült Államokban, aki egy társadalombiztosítási szervezet regionális vezetői pozícióját tölthette be.

Az elnök embere

Rosenberget határozott fellépése és öntudatossága a New Deal programok megvalósításakor sem hagyta magára, elveit mindig szem előtt tartva cselekedett és nem futamodott meg a konfliktusok elől. Nyíltan támogatta a feketék polgári jogi törekvéseit, amiről az [FBI](#) is említést tett a róla vezetett aktában, ami később szenátusi meghallgatásán is többször előkerült (Nelson, 2004). Progresszív világnézete és megrögzött demokrata elkötelezettsége azonban nem gátolta abban, hogy a politikai spektrum egészéről szerezzon ügyfeleket tanácsadói vállalkozásához, melyet politikai szerepei mellett sem hanyagolt el, és amelynek köszönhetően a XX. század első felének nehéz gazdasági körülményei között is garantálva volt anyagi biztonsága. Legnevesebb és karrierje szempontjából legfontosabb ügyfelei kétségtelenül [Fiorello La Guardia](#) New York-i polgármester, [Nelson Rockefeller](#), [John D. Rockefeller](#) világhírű olajmágnás unokája, később amerikai alelnök, illetve Franklin Delano Roosevelttel amerikai elnök voltak. Rockefeller személyes levelezésében hihetetlenül tehetséges és ragyogó elméjű nőként (Nelson, 2010) jellemezte Rosenberget, aki nem szimplán tanácsokkal látta el az akkoriban épülő Rockefeller Center körül kialakult munkaügyi vitákat illetően, de politikai kapcsolatait kiaknázva hozzásegítette Rockefellerhez, hogy Roosevelttel kinevezze a Latin-Amerikai ügyek koordinátorának.

Anna Rosenberg a befolyásos New York-i polgármester, La Guardia társaságában.

Franklin D. Rooseveltt elnököt először feleségén, Eleanoron keresztül ismerte meg személyesen. Eleanorral még a 20-as években ismerkedett meg, mikor a későbbi First Lady a Demokrata Párt New York-i nőtagozatának fejeként tevékenykedett (McGuire, 2015). A kiválóan helyezkedő, személyes kapcsolatait mindig maximálisan kiaknázó Rosenberg

1936-ban az akkor már elnökként regnáló Rooseveltt feleségén keresztül kért személyes találkozót arra hivatkozva, hogy a Social Security Boardban betöltött feladatát személyesen szeretné megtárgyalni az elnökkel. Ugyan kezdetben FDR nyűgnek

tartotta a szakmai találkozót (uo.), Rosenberg és Rooseveltt elnök kapcsolata idővel annyira közeli lett, hogy a világháborút megelőző években már heti rendszerességgel találkoztak, közös ebédjeik és vacsoráik alatt pedig a politikai témákon kívül gyakorta az aktuális közéleti pletykák is előkerültek (Nelson, 2010). A 40-es évekre Rosenberg megbízhatóságának és egyedülálló tárgyalói készségének köszönhetően az elnök bizalmasai közé került, Rooseveltt egyik legfontosabb tanácsadója lett (McGuire, 2015).

A második világháború alatt Rosenberg az üzleti élet és a kormányzati bürokrácia után a katonai adminisztrációba is belekóstolhatott. Ekkor már az elnök bizalmasaként Rosenberg bekerült többek között a [War Manpower Commission](#)ba [Háborús Élőerő Bizottság] és az Army and Navy Munition Boardba [Hadi és Tengerészeti Ellátó Tanács], ahol sikeresen kamatoztathatta a szervezésben és az emberi erőforrások kezelésében szerzett szakértelmét. Ilyen minőségében szerzett tapasztalatai ezen felül megalapozták politikai karrierjét megkoronázó későbbi pozícióját a Védelmi Minisztériumnál.

Anna M. Rosenberg az egyik leghíresebb amerikai tábornok, George S. Patton társaságában franciaországi kiküldetésekor 1944-ben.

A New Deal programok adminisztrációjának folyamán is következetesen alkalmazott elveiből a háború idején sem engedett, noha munkakörnyezete a többségében demokrata, baloldalinak tartott társadalombiztosítási apparátusról a pragmatikus, konzervatív, republikánus kötődésű katonai vezetésre cserélődött. A War Manpower Commission tagjaként előtérbe helyezte az emberi jogokat és kiállt a fekete munkásokat ért sérelmek ellen: bojkottálta az olyan üzemeket, például 1942-ben a Kaiser Hajógyárat (Nelson, 2010), amelyek szakszervezeti szinten tiltották meg a fekete munkások alkalmazását. A faji szegregáció ellen hozott intézkedései tükrében nem meglepő talán, hogy mikor [Walter White](#), a [NAACP](#), a legnagyobb fekete érdekvédelmi szervezet feje bejelentette, hogy amennyiben az elnök nem tiltja meg azonnali hatállyal rendeletben a munkahelyi szegregációt, többszázezer fős menetet szervez Washingtonba, Rosenberget kérték fel közvetítőnek (McGuire, 2015). FDR-nek óvatosan kellett egyensúlyoznia a politikailag aktív fekete lakosság és a megrögzött szegregációpárti déli szenátorok között, hiszen a háborús válság közepette kiváltképp szükséges volt megtartania a társadalmi egységet és a politikai támogatást egyaránt. Anna Rosenberg mediátori közbenjárásának eredménye a 8802.

Anna Rosenberg otthonában, a Washingtoni Shoreham Hotel ötszobás lakosztályában.

számú elnöki rendelet lett, amely nem csak a faj, bőrszín, vallás és nemzetiség alapján történő diszkriminációt tiltotta meg a hadiiparban, hanem létrehozta az Igazságos Munkáltatói Gyakorlatok Bizottságát [FEPC] is (uo.).

Sikereinek köszönhetően Rosenberg feladati szüntelenül sokasodtak: különböző bizottsági szerepei mellett felügyelte az acélhulladék újrahasznosítását, beszédekert írt Rooseveltnak sajtótájékoztatóira, folyamatosan biztosította a szakszervezeti vezetőket az elnök támogatásáról. A háború végének egyértelmű közeledtével, 1944-ben végül megkapta utolsó megbízatását a betegeskedő Roosevelttől:

Rosenberget Európába küldték, hogy felügyelje a katonai jelenlét folytonosságát és a katonák visszatérését a civil életbe (Nelson, 2004). Ugyan sokan furcsállták, hogy Rosenberg nő léte egy kifejezetten maszkulin színtéren teljesít feladatokat, ő maga ebben nem látott kivetnivalót. Sőt, egy 1942-es esszéjében hevesen érvelt a nők fokozott háborús szerepvállalása mellett.

Rosenberg úgy vélte, a totális háborúk korának beköszöntével nem lehet többé a háborús erőfeszítéseket a hivatásos katonák szűk körére korlátozni, azokban minden férfinak, nőnek és gyereknek részt kell vennie a maga módján, tegyék ezt akár önkéntesként, akár a hadiiparban történő munkán keresztül, akár egyszerűen azáltal, hogy a hátorszáiban ügyelnek a rendre és biztonságra. Esszéjében azt írta, a nők szerepe „*nem lehet jelképes*” (Rosenberg, 1942) – ezt az elvet saját szempontjából kétségtelenül megvalósította. Ekkoriban merült fel az is, hogy Rosenberg megkaphatná a Munkaügyi Miniszteri posztot a Kongresszus által megbízhatatlannak tartott, a pozíciót addigra 12 éve gyakorló Perkins helyett (McGuire, 2015). Ez azonban végül nem következett be. Az elérhető információk alapján nem egyértelmű, hogy a jelölésének ötlete tűnt-e komolytalannak esetleg a Kongresszusban vagy pedig ő maga utasította volna el az állást, amelynek elfogadása megkövetelte volna továbbra is jelentős hasznot hajtó tanácsadói vállalkozásának beszüntetését. Bár a miniszteri szintig nem jutott el, európai kiküldetése mindenképpen hasznosnak bizonyult, mivel kiváló kapcsolatot alakított ki többek között az akkoriban tábornokként, később az Egyesült Államok elnökeként is sikeres [Dwight Eisenhower](#)rel.

Roosevelt 1945. április 12-én, néhány hónappal negyedik választási győzelme után meghalt. FDR halálát követően Rosenberg lemondott a War Manpower Commissionban betöltött posztjáról, saját bevallás szerint azért, mert a háború végével a feladatot a továbbiakban szükségtelennek érezte (McGuire, 2015). Egyik legközelebbi és mindenképpen legbefolyásosabb szövetségeseinek elvesztése azonban nem szabott gátat Rosenberg további szárnyalásának, mely az addigra tucatnyi vezető politikust és tábornokot magába foglaló kapcsolati hálójának és egyre komolyabb szakmai elismertségének köszönhetően töretlenül folytatódott.

A McCarthy-izmus célkeresztjében

[Harry S. Truman](#), bár kapcsolata Rosenberggel nem volt olyan közeli, mint Rooseveltnek, szintén bizalmat szavazott elődje tanácsadójának. A foglalkoztatásügyből a katonasághoz került nő új környezetében is olyan tiszteletet vívott ki magának, hogy 1950-ben a National Security Resources Board [Nemzetbiztonsági Források Tanácsa] katonai mozgósításért felelős bizottságába került be, hogy szakértelmével az idő közben kirobbant koreai háborúban tapasztalt jelentős emberhiány megoldásán dolgozzon (Collins, 2008). Ugyanebben az évben kapta meg karrierjének valószínűleg legfontosabb kinevezését is, amely váratlan nehézségek elé állította. A szakmai kihívásoknak mindig hiánytalanul eleget tevő Rosenbergnek most személyét kellett megvédenie. [George C. Marshall](#) védelmi miniszter saját bevallása szerint is szokatlan és kockázatos húzással ugyanis Rosenberget ajánlotta Trumannak az élőerőért felelős védelmi miniszter helyettesi pozícióra. Marshall maga úgy jellemezte a döntést, mint „*vagy a legnagyobb baklövés vagy egy zseniális húzás*” (Nelson, 2004). A védelmi miniszter célja az volt, hogy a kiváló tárgyaló- és szervezőképességéről elhíresült Rosenberg keresztülvigye a széleskörű ellenkezést kiváltó általános katonai képzés [Universal Military Training; UMT] programját, amivel véleménye szerint hosszútávon orvosolni lehetett volna az egyre gyakoribb problémákat okozó embererő-hiányt a kibontakozó hidegháború globális kihívásaihoz még nem akklimatizálódott amerikai hadseregénél. 1950. November 9-én Marshall hivatalosan is bejelentette, hogy Anna Rosenberget szeretné a poszton látni.

Amint megkapta kinevezését, Rosenbergre ösztűz zúdult. Személyét azonnal megtámadta Marshall és Roosevelt minden politikai ellenfele, a New Deal ellenzői, a szegregációpárti politikusok és a Washingtoni elit antiszemita elemei (Nelson, 2010). A vélt és valós kommunisták elleni boszorkányüldözéséről elhíresült [McCarthy](#) politikai köreiből indult támadások vezéralakjai a hírhedten antiszemita [Gerald L. K. Smith](#), a [Christian Nationalist Crusade](#) [Nemzeti Keresztes Háború] nevű szervezet vezetője, illetve a [Ku Klux Klán](#)hoz köthető [Wesley Swift](#) tiszteletes voltak. A támadások természetesen nem érkeztek váratlanul, Marshall már Rosenberg jelölésének bejelentésekor szokatlanul terjedelmes beszédben méltatta érdemeit, hogy elejét vegye egy lejárató kampánynak (uo.). A támadások antiszemita tartalmát nem rejtették véka alá Rosenberg kinevezésének ellenzői. Swift szerint például Rosenberg „*nem elég, hogy zsidó [...] ráadásul egy budapesti betolakodó szocialista eszmékkel*” (Nelson, 2004).

A kezdeti támadások azonban sikertelenségbe fulladtak. 1950. november 29-én a Szenátus szakszervezetekhez fűződő szoros kapcsolata vagy éppen a szegregáció elleni fellépése a kommunista beállítottság gyanúját vethette fel, a lejárató kampány főszereplője, akinek közbenjárásától a jelölés azonnali visszavonását remélték [Ralph DeSola](#), egykori kommunista volt, aki eskü alatt volt hajlandó Rosenberg ellen vallani (Woods, 1995).

A Rosenberg elleni kampányban előkerültek ugyan olyan vádak, melyek szerint a szakszervezetekhez fűződő szoros kapcsolata vagy éppen a szegregáció elleni fellépése a kommunista beállítottság gyanúját vethette fel, a lejárató kampány főszereplője, akinek közbenjárásától a jelölés azonnali visszavonását remélték [Ralph DeSola](#), egykori kommunista volt, aki eskü alatt volt hajlandó Rosenberg ellen vallani (Woods, 1995). DeSola a Szenátus előtt állította, hogy az 1930-as években többször is személyesen látta Anna Rosenberget az amerikai kommunista mozgalomhoz köthető [John Reed klubok](#) egyikében, illetve hallotta, hogy baloldali aktivisták megbízható kommunistaként utalnak rá (Nelson, 2010).

Bár a támadásokat egy olyan befolyásos szenátor is nyilvánosan ítélte el, mint [James William Fullbright](#) (Woods, 1995), a Szenátus részben engedett a nyomásnak és új meghallgatást tűztek ki Rosenberg kinevezése előtt. A személyét érő támadások és a szélsőjobboldalhoz köthető sajtóorgánumokból áradó vádak azonban nem szegték Rosenberg kedvét. Ahelyett, hogy meghátrált volna vagy a szakszervezetre bízta volna az igazság feltárását, elébe ment a támadásoknak és személyesen szólalt fel több alkalommal, nagy nyilvánosság előtt téve tanúbizonyságot hazafiasságáról, amit a háború alatt számos különböző feladatán keresztül is gyakorolt (Collins, 2008). A vizsgálat legdrámaiabb mozzanata azonban mindenképpen Rosenberg és DeSola szembesítése volt. DeSola a szembesítéskor állította, hogy felismerte Rosenberget és valóban őt látta két évtizeddel korábban kommunista aktivisták társaságában, noha még saját felesége sem volt hajlandó megerősíteni állítását (Nelson, 2010). Rosenberg a feljegyzések szerint így válaszolt: „*Ez egy hazug ember [...] amit az elmúlt napokban velem művelt, az embertelen.*”, illetve „*Ha úgy gondolják, alkalmatlan vagyok a posztra, mondják meg nyugodtan. De áruházzal ne vádoljon, szenátor!*” (Forster & Epstein 1952 in Nelson, 2010). A vádak hamis volta hamar beigazolódott, amint az FBI a Szenátus előtt megerősítette, hogy bár aktáik szerint egy bizonyos Anna Rosenberg valóban tagja volt az említett kommunista társaságnak, a névazonosság pusztán a véletlen műve, ezért DeSola nem ismerhette fel Marshall jelöltjének személyében (uo). Rosenberg a vizsgálat tartama alatt nem maradt egyedül: megbízhatóságáról és hazafiasságáról levélben tanúskodtak évtizedes karrierje alatt kiépített

Anna Rosenberg Koreában, katonák gyűrűjében. A megszokott bürokratikus folyamatot felrúgva gyakran konzultált a harcoló alakulatokkal, hogy első kézből értesüljön az őket érintő problémákról.

ismeretségi hálójának befolyásos tagjai Eisenhower-től Nelson Rockefeller-en át egészen az addigra a CIA igazgatói székéig jutó Walter Bedell Smith-ig (uo). A vizsgálat lezárását követően Anna Rosenberg jelölését a Szenátus szakbizottsága, majd később a Szenátus is egyhangúan megszavazta. A várakozásoknak megfelelően új pozíciójában az UMT propagálása és a Védelmi Minisztérium túlméretezett, 115 különféle ügynökségből álló személyzeti kérdésekkel foglalkozó bürokratikus gépezetének ésszerűsítése mellett előtérbe helyezte a hadsereg deszegregációjának és a nők komolyabb katonai szerepvállalásának ügyét is (Nelson, 2004). George C. Marshall 1951-ben lemondott, a helyére érkező [Robert Lovett](#) Rosenberget egyszerűen első osztályú munkaerőként jellemezte (uo.).

Távol a politikától

Miután botránnyosan induló megbízatását a Védelmi Minisztériumnál 1953-ban kitöltötte, Anna Rosenberg visszavonult a politikától. Állami megbízatást ezután csak egyszer fogadott el, mikor [Lyndon B. Johnson elnök](#) megkeresésére ideiglenesen szerepet vállalt az [Income Maintenance Services](#) [Bevételekért Felelős Szolgálat] bizottságában (Collins, 2008). Visszavonulása utáni magánéletéről, éppúgy, mint fiatalkoráról kevés feljegyzés maradt meg. Julius Rosenbergtől elvált, 1962-ben pedig feleségül ment [Paul G. Hoffmanhoz](#), a [Marshall Terv](#) végrehajtásáért felelős Gazdasági Együttműködési Szervezet első igazgatójához, aki 1966-tól az ENSZ Fejlesztési Programjának lett a vezetője („Anna Lederer”, n.d.). Vállalkozása mellett önkéntesként segítette az American Cancer Society-t [Amerikai Rákbetegek Társasága]. 1983-ban, 80 éves korában halt meg.

Anna Rosenberg jellegzetes arany ékszerei. Kedvenc darabja a középen látható karkötő, melynek lemezein fontos dátumok szerepeltek.

Anna Rosenberg életútja egyedülálló. A fiatal bevándorlóból befolyásos politikussá és üzletasszonnyá váló, a zsidó származása és neme miatt őt ért támadásokat szaktekintélyének és személyének feddhetetlenségével elhárító, elnököket és tábornokokat magába foglaló hálózatot kiépítő Rosenberg története tanulságos lenyomata a XX. század társadalmi változásainak. Mivel önmagáról és munkájáról szándékosan kevés feljegyzést hagyott, emlékét ma elsősorban befolyásos munkatársai és barátai életével foglalkozó gyűjtemények őrzik.

Felhasznált irodalom

- Anna Lederer Rosenberg Hoffman (1902-1983)*. The Eleanor Roosevelt Papers Project. George Washington University. Elérhető: <<http://www.gwu.edu/~erpapers/teaching/glossary/rosenberg-hoffman-anna.cfm>>
- Collins, A. E. (2008). *Red-baiting public women: Gender, loyalty, and red scare politics*. Dissertation. University of Illinois at Chicago. ProQuest LLC: Chicago, Illinois.
- Hoffman, Anna Rosenberg, 1902-1983*. Arthur and Elizabeth Schlesinger Library on the History of Women in America. Harvard Egyetemi Könyvtár. Elérhető: <nrs.harvard.edu/urn-3:RAD.SCHL:sch00303>
- Larsen, L. (1952. január 21.) Busiest woman in U.S. *LIFE*, 32(3). 79-87.
- McGuire, J. T. (2015). In the inner circle: Anna Rosenberg and Franklin D. Roosevelt's presidency, 1940-1945. *Presidential Studies Quarterly*, 45(2). 396-406.
- Nelson, K. A. (2004). Anna M. Rosenberg, an "honorary man". *The Journal of Military History*, 68(1), 133-161.
- Nelson, K. A. (2010). Caught in the web of McCarthy-ism: Anna M. Rosenberg and the Senate Armed Services Committee. *Congress & the Presidency*, 30(2). 171-186.
- Rosenberg, A. M. (1942). Women in national defense. *Journal of Educational Sociology*, 15(5). 287-292.
- Woods, R. B. (1995). *Fulbright: A biography*. Cambridge University Press: Cambridge.